

ladet Banken afstaa forskellige Foretagender, som efter alt, hvad der foreligger, er afhændet til en Pris, som er over den bogførte Værdi, og som maa siges at være særdeles heldig for Folk. Jeg synes derfor, at Likvidationskomiteens hidtidige Arbejde fortjener Anerkendelse, og det vilde være ganske urigtigt at afbryde dette.

Inidlertid er der jo ogsaa fremkommet Klager over Ordningen, og ærede Medlemmer har jo fra en Forening af Indskydere, der efter Sigende repræsenterer 2 000 saadanne, modtaget en Henvendelse, hvori der fremføres en Række Klager, dels over Regeringens Udstedelse af den foreløbige Lov og dels over de nærmere Regler for selve Likvidationen. Nu maa man sige, at 2 000 Indskydere er jo ikke saa særlig imponerende, idet der var ca. 55 000 Indskyderkonti, den Gang Banken blev lukket; de 2 000 er altsaa, selv om man trækker alle Indskydere af 200 Kr. og derunder fra, kun en Brøkdel af det samlede Indskyderantal. Bestyrelsen for denne Indskyderforening klager meget stærkt, og jeg synes næsten alt for stærkt, over den trufne Ordning, og navnlig over, at Ministeren ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til Indskyderne, da han valgte det femte Medlem til Likvidationskomiteen. At paastaa saadant noget er jo ikke ganske korrekt. Som jeg oplyste før, er Direktør Thrane Indskyder i Diskontobanken, og han fik 18 800 Stemmer, hvilket jeg dog maa anse som Bevis for, at han nyder Anseelse indenfor vide Kredse.

Videre siger Bestyrelsen, at gældende Love ved den første den bedste Lejlighed uden paaviselig Grund sættes ud af Kraft. Saaledes hedder det i den Klage, vi har faaet. Det er jo en betydelig skrap Udtalelse, saa meget mere som man i denne skrappe Udtalelse peger paa en gammel Lov, Konkursloven af 1872. Det, man særlig sigter til ved denne, jeg kan næsten sige, voldsomme Bemærkning, er Konkurslovens § 43. Jeg skal tillade mig at opløse denne Paragraf, for at ærede Medlemmer kan se, hvad det er, man er saa særlig indigneret over. Den lyder saaledes: „Naar nogen, som er Handlende, Fabrikant eller Skibsreder eller for ikke længere end et Aar siden har været i en saadan Nærings-

vej, har standset sine Betalinger, har enhver Fordringshaver, saalænge Standsningen med Betalingen varer, Ret til at forlange Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling, uden at han behøver at føre andet eller videre Bevis for Skyldnerens Insolvens.“

Det vil altsaa sige, at en enkelt Person kan komme og forlange en saadan Mand erklæret konkurs. Nu nævnes der ikke Banker, men i § 45 i samme Lov siges der: „Som Handlende anses i denne Lov Enhver, der, om end kun i Forbindelse med anden Virksomhed, driver Handelsforretninger, derunder indbefattet Kommissionshandel, Assuranceagentur, Vexelerer- og Bankforretninger.“

Det er jo en meget morsom Sammenstilling i vor Tid: at Assuranceagentur og Bankforretning er analoge, ja, Bankforretning er endogsaa sat sidst i Rækken som noget ganske ubetydeligt. Det passede vist meget godt til Forholdene den Gang, for i 1872 spillede Bankvæsenet en saare ringe Rolle her i Landet, og det er meget muligt, at da kunde saadanne ganske enkelte og jeg maa rigtignok sige simple Bestemmelser som dem i § 43 være paa deres Plads, og da var det maaske rimeligt, at en enkelt Mand kunde erklære en Bank fallit. Men i vore Dage er Forholdet et ganske andet. En Bank her i København nu, specielt en af de store Banker, er jo en Institution, som man slet ikke havde nogen Anelse om i 1872, hvorfor jeg ogsaa mener, at den høje Regering skulde tage under Overvejelse, om man ikke burde revidere denne Konkurslov af 1872, thi den passer jo slet ikke til Forholdene nu. Nu har vi kun tre store Hovedbanker her i København, og man kan sige, at deres Ve og Vel er paa en Maade Grundlaget for en halv Million Menneskers hele økonomiske Tilstand her i Hovedstaden. Det er dog ganske urimeligt, at man saa samtidig har en Lov, der bestemmer, at en enkelt Mand kan erklære en saadan stor Bank fallit.

Det er imidlertid disse Klageres Opfattelse, at Regeringen har begaaet en alvorlig Retskrænkelse ved ikke at tage Hensyn til denne § 43. Efter min Opfattelse vilde det have været ganske forkasteligt, om Regeringen havde ladet Lo-